

Извештај о посети Гимназије *Санкт Михаел* у Алену, Немачка септембра 2015. године

И ове године је група од двадесетиједног ученика наше школе у пратњи професора немачког језика, Иване Вићентијевић и Снежане Дуњић, односно професора енглеског језика Наташе Самарџић била гост Гимназије Санкт Михаел смештене у Алену, малом месту у покрајини Северна Рајна Вестфалија. За недељу дана наши ученици и њихови пратиоци су имали напоран и богат програм да се упознају не само са земљом и људима у Алену, већ и са културом и историјом Минстера, Келна, и Берлина.

На аеродром у Дортмунду стигли смо 17.09.2015. у раним јутарњим часовима и одмах се упутили ка школи домаћина. Пошто нас је срдечно поздравила и пожелела добродошлицу директока Мехтфилд Фриш, одмах смо и добили прилику да се сви ближе упознамо са овом дивном школом и њеним могућностима, а главни водич је био Герд Булер, бивши заменик директора ове школе, али и даље главно и одоворно лице за партнерство са српским гостима. И ученици и наставници наше школе били су одушевљени опремљеним кабинетима, а на часу музичког васпитања могли су и да уживају у извођењу гудачког оркестра четрдесеторо младих инструменталиста.

Већ следећег дана, 18.09. 2015. као што је било планирано, кренуло се пут Берлина, у којем је наша група ђака у пратњи својих домаћина требало да остане два дана. С обзиром да се за Берлин ишло возом, и то такозваним ИЦЕ-возом немачке брзе железнице, одушевљење је било огромно. Путујући брзином од 250 km/h, и дивећи се пејзажима кроз које смо пролазили, у Берлин смо стигли већ око 9.30 h; Након смештаја у хотел, одмах смо кренули у обилазак овог дивног града, који је један од најмлађих европских градова, јер је основан у 12. веку. Након обиласка резиденцијалне четврти и обележја Берлина, Брандебуршке капије, упутили смо се ка Рајхстагу. На путу до Рајхстага група је посетила Берлински споменик жртвама холокауста. Иначе Берлински споменик жртвама холокауста, поље на којем су бетонске коцке, њих 2.700, саграђен је 2005. у средишту овог немачког града као спомен на жртве страшног злочина Другог светског рата. Споменик је дело америчког архитекте Петера Ајзенмана и подигнут је у знак сећања на близу шест милиона Јевреја које су побили нацисти.

На путу ка Рајхстагу обишли смо и Споменик совјетским војницима. Овај споменик је посвећен многим Совјетским војницима који су своје животе изгубили у битци за Берлин. На овом месту је преко 5.000 људи покопано у масовној гробници. Споменик се налази у близини Бранденбуршке капије, и изграђен је од мермера који је коришћен у Хитлеровом генералштабу.

Рајхстаг је зграда у Берлину изграђена да буде дом Рајхстага прве скупштине Немачког царства. Отворена је 1894. и у њој је заседала скупштина све до 1933, када је тешко оштећена у пожару. Иако под нацистима Рајхстаг није имао никакву функцију, током битке за Берлин Стаљин га је сматрао симболом немачке моћи, па је јединицама Црвене армије поделио барјаке победе које је јединица која би га прва заузела поставила на кров зграде.

Рајхстаг је опет постао седиште немачке скупштине 1999. године, након обнове коју је спровео архитекта Норман Фостер. У поподневним сатима чекала

нас је возња Шпрејом. У вечерњим сатима посетили смо још једну туристичку атракцију Берлина, тзв. Хакишер Хоф, комплекс зграда у непосредној близини центра повезаних са 8 унутрашњих пролаза, у којима су некада живеле јеврејске породице, а данас се ту налазе радње са уникатним предметима, галеријама, итд.

И следећег дана пред групом је стајао напоран, али веома атрактиван програм. Након посете Египатском музеју, који међу својим експонатима садржи и спектакуларни портрет познате краљице Египта Нефертити, као и њену скулптуру стару преко 3000 година, ученици наше школе су уз помоћ водича успели да тумаче хијероглифе, упознају начин на који су стари Египћани мумифицирали своје преминуле владаре и осете дах древног Египта на сваком кораку.

Свакако је немогуће посетити Берлин, а не упознати се са његовом историјом након Другог светског рата. Како би се групи ближе објаснила подела Берлина, пратили смо трагове зида који је делио овај дивни град од 1949. године па све до уједињења Немачке, тачније 3.10.1990. године, а најинтересантнији део је сигурно гранични прелаз Чекпоинт Ц, или популарније Чекпоинт Чарли. Овај прелаз је био један од најпознатијих граничних прелаза између Источног и Западног Берлина од 1945 до 1990. године. Налазио се између америчког и совјетског сектора као и између градских четврти *Центар* у источном Берлину и *Кројцберг* у западном Берлину. Назив "Чарли" потиче из НАТО-ве абецеде и представља треће слово Ц, јер се ради о трећем прелазу који је саграђен, након Чекпоинта *Алфа (А)* који је био гранични прелаз на аутопуту код града Хелмштета и Чекпоинта *Браво (Б)* који је био прелаз код Драјлиндена, непосредно изван Берлина. Када су вође Источног Берлина покушале да смање права алијансе западних земаља у октобру 1961. совјетски и амерички тенкови са бојевом муницијом стајали су једни насупрот другима код Чекпоинт Чарлија. Контролни пункт био је осим тога место бројних покушаја бекства из Источног Берлина. О историји ових трагичних догађаја и убиствима бројних цивила у покушају за бољим животом сведочи и такозвани Зид- музеј. Данас се Чекпоинт Чарли убраја у најважније знаменитости Берлина. Од 13. септембра 2000. на овом месту налази се реалистичан модел првих контролних барака, музеј, последња застава Кремља и други предмети који подсећају на поделу Немачке.

Северно од центра, у улици Бернауер Штрассе, у близини остатака Берлинског зида - пре извесног времена подигнут је меморијални центар Берлинер Мауер. Комплекс је састављен од малог музеја са троспратним видиковцем, са чијег врха се преко пута поменуте главне улице овог краја може видети део Берлинског зида у дужини од око 200 метара, са оригиналном кулом-осматрачницом и свим деловима - линијама препрека (жичана ограда, брисан простор, зид, итд) које су некада заједно сачињавале границу између два Берлина и два супротстављена система.

Унутар музеја, осим 10-минутног документарца о подизању, опстајању и рушењу Зида, поставку чине и документарне фотографије из периода између 13. августа 1961 (када је Зид подигнут) и 7. новембра 1989 (када је срушен). Међу експонатима видећете на пример и 24-годишњег Гинтера који је 24.

августа 1961, само 9 дана по подизању Зида, због тога што је поделом остао без посла (који је "остао" у другом делу града), покушао да пребегне у Западни Берлин и постао прва жртва поделе; приче о томе како су се Источни Немци довијали да пребегну на Запад, на пример препливавајући реку Шпре у комплетној ронилачкој опреми, итд. Интересантно је да је одређен број њих "пуштен" да оде из Источног Берлина јер су били невероватно упорни у свом сулудом протесту, па су власти процениле да им толики лудаци и нису потребни! Иако је два дана за ову метрополу и њене историјске знаменитости премало времена, цела група преморена, али пуна утисака вратила се 18.09. у вечерњим сатима у Ален.

20.9. је био резервисан за слободне активности које су домаћини сами организовали својим краљевачким гостима.

21.09. у програму је била посета Општини града Ален. Ралф Гроте, одговорно лице за односе са јавношћу града Ален, упознао нас је сликом и речју са знаменитостима и привредом овог малог места, коју је у претходном веку пре свега карактерисао рудник угља. Овај рудник је био извор прихода бројних породица досељених из свих делова света у потрази за послом, па тако данас у Алену живи више од 120 различитих нација. Рудник данас више не ради, али хале које су некада служиле рударима у различите сврхе претворене су у простор у којима млади Алена могу да проводе своје слободно време, бавећи се различитим видовима спорта.

Поподневни сати су били резервисани за одлазак у Минстер, студентски град, тренутно веома популаран за живот у Немачкој. Пошто је ученицима представљена бурна историја овог града, обележена најпре великим верским сукобима, упутили смо се у зграду Општине у којој је 1648. године потписан чувени Вестфалски мир, који представља серију споразума којима је завршен Тридесетогодишњи рат између католика и протестаната. Овај рат је оставио за собом милионе жртава, а многи историчари Вестфалски мир сматрају почетком модерне ере, јер је овим споразумом створена база међународног система независних нација-држава.

22. 9. ученици наше школе учествовали су у активностима поводом обележавања дана школе Санкт Михаел. После одржане службе, која је подсећала више на позоришну представу са свештеником у главној улози, уз доста музике, рецитала и дечијих игара, свако одељење је имало задатак да осмисли своју активност. Пошто смо унапред знали да ће наши ученици учествовати у спортским играма, из Краљева смо у ту сврху понели и дресове наше школе. Прво је било планирано да против екипе домаћина играмо кошарку и одбојку, међутим пошто из редова ученика школе домаћина није било заинтересованих за ове врсте спортова, екипа Гимназије показала је своје умеће чак и у фудбалу, победивши екипу домаћина светских првака у фудбалу, чак са 9:1; Нашој срећи није било краја!

Дан пред полазак кући био је одређен за посету Келну и упознавање са катедралом, највећом у Немачкој, направљеној у готском стилу. Келн, који су основали Римљани пре више од две хиљаде година, је у средњем веку био један од највећих и најбогатијих градова Европе. Катедрала, која се градила од 13. до 19. века чува највеће реликвије, лобање три краља Балтазара, Мелхиора и Каспара. Како историја каже, ове лобање је Фридрих Барбароса поклонио

тадашњем бискупу, када се вратио из похода из Италије. Лобање су смештене у златном ковчегу који је украшен са хиљаду драгуља и бисера, а прављен у најпознатијој златари тог доба више од 30 година. Сваке године на празник Три краља, који се слави 6. јануара, верници су у прилици да присуствују отварању ковчега. И даље грб овог града красе круне ова три краља, а катедрала привлачи туристе из целог света.

Овим је у потпуности реализован програм нашег овогодишњег боравка у Алену. Опроштајно вече у просторијама школе било је испуњено емоцијама. Растали смо се уз обећање да се поново видимо 2016. године, најпре у Краљеву, а потом, и у септембру у Алену. У зору 24.09. наш авион је полетео ка Београду. Пуни утисака и прича вратили смо се кућама да ово богато искуство поделимо са породицама и друговима.

Снежана Дуњић
Ивана Вићентијевић
Наташа Самарџић